

1. Fixarea celei de-a doua atenții

Era mijlocul după-amiezii când am ajuns la locul unde trăiau La Gorda și surioarele. La Gorda era singură, stând în ușă și privind la munți. A fost foarte uimită când m-a văzut. Mi-a spus că era total absorbită de o amintire și că, pentru o clipă, a fost pe cale să-și reamintească ceva care avea vagă legătură cu mine.

Mai târziu, după cină, La Gorda, cele trei surioare, cei trei Genari și cu mine ne-am așezat pe podeaua camerei La Gordei. Femeile grupate.

Deși petrecusem cu fiecare în parte cam tot atâta timp, dintr-un motiv oarecare am identificat-o pe La Gorda ca fiind destinatară tuturor preocupărilor mele. Ca și cum ceilalți nici nu ar fi existat pentru mine. M-am gândit că acest lucru se datora probabil faptului că La Gorda mi-l reamintea pe don Juan, în timp ce ceilalți nu. Degaja o extrem de mare naturaleză, care nu ținea atât de acțiunile ei, cât de sentimentele mele față de ea.

Voiau să știe ce am mai făcut. Le-am povestit că tocmai mă întorsesem din orașul Tula, în Hidalgo, unde vizitasem niște vestigii arheologice. Eram foarte impresionat de un ansamblu de patru statui de piatră colosale, de forma unor coloane, denumite „Atlantizii“, situate pe vârful plat al piramidei.

Fiecare dintre acele figuri aproape cilindrice, măsurând câte patru metri și jumătate înălțime și nouăzeci de centimetri

diametru, este formată din patru bucăți separate de bazalt cioplit care reprezintă ceea ce arheologii cred a fi luptători tolteci cu armura și arsenalul de război. La șase metri în spatele fiecărei statui din față, există un alt șir de patru coloane dreptunghiulare de aceeași mărime cu primele, formate tot din patru bucăți separate de piatră.

Venerația inspirată de Atlantizi era sporită de ceea ce mi-a povestit despre ei prietenul care m-a condus printre ruine. El spunea că un paznic al sitului i-a dezvăluit că auzise Atlantizii plimbându-se noaptea, făcând să tremure pământul.

Le-am cerut Genarilor să comenteze spusele prietenului meu. Au chicotit timid. M-am întors spre La Gorda, care stătea lângă mine, și am întrebat-o ce părere avea.

– Nu am văzut niciodată figurile acelea. Nu am fost în Tula. Mă înspăimântă până și ideea de a merge acolo.

– De ce te înspăimântă, La Gorda?

– Mi s-a întâmplat ceva la ruinele din Monte Alban, din Oaxaca. Obişnuiam să mă plimb în jurul lor, chiar după ce Nagualul Juan Matus mi-a spus să nu mai pun piciorul acolo. Nu știam de ce, dar îmi plăcea locul. De câte ori eram în Oaxaca, mă duceam la ruine. De obicei îl luam cu mine pe Pablito, care este foarte bun, deoarece femeile singure sunt mereu hărțuite. Dar o dată, m-am dus cu Nestor. El a „văzut“ un licăr pe pământ. Am săpat puțin și am găsit o piatră ciudată, cam cât palma mea; în ea era atent executat un orificiu. Am vrut să-mi pun degetul în el, dar Nestor m-a oprit. Piatra era netedă și mă încălzea. Nu știam ce să fac cu ea. Nestor a pus-o în pălăria lui și am cărat-o ca și cum ar fi fost un animal viu.

Au început toți să râdă. Ceea ce-mi spunea La Gorda părea să ascundă o glumă.

– Unde ai dus-o? am întrebat-o.

– Am adus-o aici, a răspuns și afirmația ei a declanșat un hohot de râs. Se înecau și tușeau de atâta râs.

– Gluma o privește pe La Gorda, a spus Nestor. Trebuie să înțelegi că ea e mai încăpățânată ca oricine. Nagualul îi spusese deja să nu dea târcoale pietrelor, sau oaselor, sau oricărui lucru pe care îl găsea îngropat în pământ. Dar ea obișnuia să se plimbe în lipsa lui și culegea tot felul de prostii.

În ziua aceea, în Oaxaca, ea a insistat să care lucrul ăla nenorocit. Ne-am urcat în autobuz și l-am adus tot drumul până aici, în oraș, chiar în camera asta.

Nagualul și Genaro erau plecați într-o excursie, a conturat La Gorda. Am îndrăznit să-mi bag degetul în orificiu și mi-am dat seama că fusese făcut pentru ca să o poți ține în mână. Era o piatră a puterii. Mi s-a modificat starea. M-am înspăimântat. Ceva ciudat a început să miște în întuneric, ceva fără formă și culoare. Nu mă puteam liniști. Mă trezeam urlând și după câteva zile nu mai puteam dormi. Toți au început să-mi țină companie, zi și noapte.

– Când s-au întors Nagualul și Genaro, a spus Nestor, Nagualul m-a trimis cu Genaro să pun piatra înapoi, exact în locul în care fusese îngropată. Genaro a căutat trei zile locul. Și l-a găsit.

– Ce ți s-a întâmplat după asta, La Gorda? am întrebat-o.

– Nagualul m-a îngropat. Am stat nouă zile dezbrăcată într-un sicriu cu murdărie.

A urmat o altă explozie de râs.

– Nagualul i-a explicat că nu putea ieși, a spus Nestor. Săraca La Gorda a trebuit să-și facă nevoile în sicriul ei. Nagualul o pusese într-o îngrăditură pe care o făcuse din ramuri și pământ. Avea o ușiță într-o parte, pentru mâncare și apă. Restul era îngropat.

– De ce a îngropat-o?

– Este singurul mod de a proteja pe cineva, a spus Nestor. Ea trebuia așezată în pământ, ca acesta s-o tămăduiască. Nu există tămăduitori mai buni ca pământul; în afară de asta, Nagualul a trebuit să abată atenția acelei pietre, care era concentrată pe La

Gorda. Pământul este un ecran, el nu lasă nimic să treacă, în nici o direcție. Nagualul știa, că stând nouă zile îngropată, ei nu putea să-i fie mai rău, ci dimpotrivă, mai bine. Și așa s-a și întâmplat.

– Cum te-ai simțit îngropată, La Gorda?

– Eram gata să înnebunesc. Dar era doar răsfățul meu. Dacă Nagualul nu m-ar fi pus acolo, aș fi murit. Puterea pietrei era prea mare pentru mine, proprietarul ei fusese un bărbat foarte mare. Puteam spune că mâna lui era de două ori cât a mea. El se agățase de piatră pentru a rămâne în viață, iar în final cineva l-a ucis. Frica lui mă îngrozea. Simțeam cum venea ceva asupra mea, să-mi mănânce carnea. Asta era exact ce simțise acel bărbat. El fusese un om puternic, dar îl omorâse cineva și mai puternic.

– Nagualul a spus că, odată ce ai un astfel de obiect, el îți aduce nenorocire, pentru că puterea lui intră în interacțiune cu alte obiecte de acest fel, iar posesorul lui devine fie urmăritor, fie victimă. Nagualul a adăugat că aceste obiecte au caracter marțial, pentru că acea parte a atenției noastre care se focalizează asupra lor ca să le dea putere e o parte foarte periculoasă și beligerantă.

– La Gorda este foarte lacomă, a spus Pablito. Ea s-a gândit că dacă putea găsi ceva care avea deja o mare putere, ea va fi un câștigător, pentru că în zilele noastre nimeni nu mai este interesat în contestarea puterii.

La Gorda a aprobat cu o mișcare a capului.

– Nu știam că poți culege alte lucruri în afara puterii pe care o au obiectele, a spus ea. Când mi-am băgat prima dată degetul în orificiul pietrei, ținând-o într-o mână, mâna mi s-a încălzit și brațul a început să-mi vibreze. Mă simțeam cu adevărat mare și puternică. Eram ascunsă, așa că nu știa nimeni ce aveam în mână. După ce am ținut-o câteva zile a început adevărata nenorocire. Simțeam că cineva îl urmărea pe posesor. Îi puteam simți frica. Fusese fără îndoială un vrăjitor foarte puternic și oricine ar fi fost cel care îl urmărea, acesta nu voia

doar să-l ucidă, ci să-i și mănânce carnea. Asta mă speria cu adevărat. Ar fi trebuit să arunc piatra atunci, dar sentimentul pe care-l trăiam era atât de nou, încât am păstrat piatră în mână, ca o nebună. Când am aruncat-o într-un târziu, era prea târziu. Ceva din mine se prinsese. Aveam viziuni despre niște oameni care mă urmăreau, erau oameni îmbrăcați cu haine ciudate. Simțeam cum mă mușcă, cum îmi sfășie pielea de pe picioare cu cuțite mici și cu dinții. Mi-am ieșit din minți.

– Cum a explicat don Juan aceste viziuni? am întrebat-o.

– El spunea că La Gorda a rămas fără apărare, a spus Nestor. Iar din cauza asta, a preluat fixația bărbatului, a doua atenție a lui, care fusese inoculată pietrei. Când el a fost ucis, o ținea strâns, pentru a-și aduna toată concentrarea. Nagualul a spus că puterea bărbatului i-a ieșit din corp și a intrat în piatră; el știa ce făcea, nu voia ca inamicii să profite de pe urma devorării cărnii sale. Nagualul a adăugat că cei care l-au omorât știau acest lucru, de aceea îl mâncau de viu, pentru a obține puterea care îi mai rămăsese. Ei au îngropat probabil piatră, pentru a evita necazurile. Iar eu și La Gorda, ca doi idioți, am găsit-o și am dezgropat-o.

La Gorda a afirmat, dând din cap de trei, patru ori. Avea o expresie foarte serioasă.

– Nagualul mi-a povestit că a doua atenție este cel mai periculos lucru posibil, a spus ea. Iar dacă este focalizată pe obiecte, nu există nimic mai oribil.

– Ceea ce este oribil este că noi ne agățăm, a intervenit Nestor. Bărbatul care avea piatră, se agăța de viața și de puterea lui, de aceea a fost îngrozit simțind cum îi era mâncată carnea. Nagualul a spus că dacă omul s-ar fi eliberat de spiritul său posesiv și ar fi cedat în fața morții sale, oricare ar fi fost ea, nu ar mai fi existat în el nici o frică.

Conversația lăncezea. I-am întrebat pe ceilalți dacă aveau ceva de spus. Surioarele mă priveau. Benigno a chicotit și și-a ascuns fața cu pălăria.

– Eu și Pablito am fost la piramidele din Tula, a spus el în cele din urmă. Am fost la toate piramidele din Mexic. Ne plac.

– De ce ați fost la toate piramidele?

– Nu știu sigur de ce am fost. Probabil pentru că Nagualul Juan Matus ne-a spus să nu ne ducem.

– Dar tu, Pablito?

– Am fost acolo să învăț, a replicat el iritat și a râs. Am stat în Tula. Cunosco acele piramide ca pe mine însumi. Nagualul mi-a spus că și el obișnuia să stea acolo. El știa totul despre piramide. El însuși era un Toltec.

Atunci mi-am dat seama că ceea ce m-a atras la ruinele arheologice din Tula fusese mai mult decât o simplă curiozitate. Motivul principal pentru care am acceptat invitația prietenului meu a fost acela că, la prima mea vizită făcută La Gordei și celorlalți, mi-au spus un lucru pe care don Juan nu mi-l pomenise niciodată, anume că se considera un descendent al culturii Toltecilor. Tula era vechiul epicentru al Imperiului Toltec.

– Ce crezi despre plimbarea nocturnă a Atlantizilor? l-am întrebat pe Pablito.

– Bineînțeles că se plimbă noaptea. Lucrurile astea sunt acolo din vechime. Nimeni nu știe cine a construit piramidele. Nagualul Juan Matus însuși mi-a relatat că spaniolii nu sunt primii care le-au descoperit. Nagualul spunea că au fost alții înaintea lor. Dumnezeu știe câți.

– Ce crezi că reprezintă aceste patru figuri de piatră?

– Ele nu sunt bărbați, ci femei. Piramida aceea este centrul ordinii și stabilității. Figurile sunt cele patru colțuri ale ei; ele sunt cele patru vânturi, cele patru direcții. Ele sunt fundația, baza piramidei. Trebuie să fie femei, femei bărbatoase, dacă vrei să le spui așa. Precum știi, noi, bărbații, nu suntem așa calzi. Noi suntem o legătură bună, un liant pentru a ține lucrurile împreună, dar asta e tot. Nagualul Juan Matus a spus că misterul piramidei constă în structura ei. Cele patru colțuri au fost ridicate în

vârful piramidei. Piramida este bărbatul, sprijinit de femeile sale luptătoare; un mascul care și-a ridicat suporterii la cel mai înalt nivel. Înțelegeți ce vreau să spun?

Probabil că aveam o figură perplexă, pentru că Pablito a râs. Era un râs cuviincios.

– Nu. Nu înțeleg ce vrei să spui, Pablito. Și asta pentru că don Juan nu mi-a vorbit niciodată despre acest lucru. Subiectul e complet nou pentru mine. Te rog, spune-mi tot ce știi.

– Atlantizii sunt „nagualul”; ei sunt „visători”. Reprezintă ordinea celei de-a doua atenții reliefată, de aceea sunt atât de misterioși și de înfricoșători. Ei sunt creaturi ale războiului, dar nu ale distrugerii. Celălalt șir de coloane, cele rectangulare, reprezintă ordinea primei atenții, „tonalul”. Ele sunt „stalkeri”, de aceea sunt acoperite cu inscripții. Ele sunt foarte liniștitoare și înțelepte, opusul celuilalt șir.

Pablito s-a oprit și m-a privit aproape sfidător, apoi a început să zâmbească.

Credeam că va continua să explice ceea ce tocmai spusese, dar el a rămas tăcut, ca și cum mi-ar fi așteptat comentariile.

I-am spus că eram dezorientat, îndemnându-l să continue explicațiile. El a părut nehotărât, m-a privit stăruitor o clipă, apoi a tras adânc aer în piept. Abia începuse să vorbească, când vocile celorlalți l-au acoperit într-un cor de protest.

– Nagualul ne-a explicat deja tuturor asta, a spus La Gorda nerăbdătoare. Ce rost mai are să repetăm?

Am încercat să-i fac să înțeleagă că eu nu aveam într-adevăr habar de lucrurile de care vorbea Pablito. Am insistat să-și continue explicațiile. A urmat un vacarm, vorbeam toți în același timp. Judecând după felul în care mă priveau surioarele, ele se enervaseră foarte tare, în special Lidia.

– Nu ne place să vorbim despre femeile acelea, a spus La Gorda pe un ton împăciuitor. Numai gândul la femeile piramidei ne creează o stare de neliniște.

– Ce se întâmplă cu voi? De ce vă purtați așa?

– Nu știu, a replicat La Gorda. E doar un sentiment pe care îl avem toți, un sentiment de neliniște. Ne simțeam bine până când ai început să pui întrebări despre acele femei.

Afirmațiile La Gordei au fost ca un semnal de alarmă. S-au ridicat toți și au înaintat amenințător spre mine, vorbind tare.

Mi-a trebuit mult timp să-i calmez și să-i conving să se așeze. Surioarele erau foarte supărate, iar starea lor părea s-o influențeze și pe La Gorda. Cei trei bărbați se arătau mult mai reținuți. M-am întors spre Nestor și l-am rugat direct să-mi explice de ce erau atât de agitate femeile. Era limpede că făceam ceva în mod involuntar care le agrava starea.

– Zău că nu știu ce se întâmplă, a spus el. Sunt sigur că nu știe nici unul dintre noi ce se întâmplă, doar că ne simțim toți foarte triști și agitați.

– Se poate să fie așa pentru că vorbim despre piramide? l-am întrebat.

– Probabil, a replicat el posomorât. Eu unul nu știam că figurile acelea sunt femei.

– Bineînțeles că știai, prostule, a izbucnit Lidia. Nestor a părut intimidat de izbucnirea ei. A bătut în retragere, zâmbind sfios.

– Poate că știam, a fost el de acord. Noi trecem printr-o perioadă foarte ciudată din viața noastră. Nici unul dintre noi nu mai este sigur de ceea ce știe. De când ai apărut în viețile noastre, nu ne mai recunoaștem nici noi.

Atmosfera a devenit apăsătoare. Am insistat spunându-le că singurul mod de a ne destinde era să vorbim despre acele coloane misterioase de la piramide.

Femeile au protestat violent. Bărbații au rămas tăcuți. Aveam sentimentul că, în principiu, erau de acord cu femeile, dar că, în sinea lor, doreau ca și mine să discutăm subiectul.

– Don Juan ți-a mai spus și altceva despre piramide, Pablito? am întrebat. Intenția mea era să evit subiectul Atlantizilor, dar să păstrez conversația în jurul lor.

– A spus că o anume piramidă din Tula este un ghid, a răspuns Pablito cu râvnă.

După tonul vocii mi-am dat seama că voia cu adevărat să vorbească. Iar atenția celorlalți ucenici m-a convins că, în sinea lor, toți voiau să facă schimb de opinii.

– Nagualul a spus că este un ghid pentru a doua atenție, a continuat Pablito, dar a fost jefuită și apoi distrusă cu totul. El mi-a spus că unele dintre piramide erau „non-acțiuni” gigantice. Ele nu erau adăposturi, ci locuri în care luptătorii exersau „visatul” și cea de-a doua atenție. Tot ce făceau era înregistrat în cifre și desene, care erau puse pe pereți.

Apoi trebuie să fi apărut un alt tip de luptători, care nu au fost de acord cu ceea ce făceau vrăjitorii cu a doua atenție a lor și au distrus piramida precum și tot ce se găsea în ea.

Nagualul credea că noii luptători trebuie să fi fost luptători ai celei de-a treia atenții, așa cum era și el; luptători care erau îngroziți de cât de dăunătoare era fixarea celei de-a doua atenții. Vrăjitorii erau prea preocupați de fixarea atenției pentru a înțelege ce se întâmplă. Când și-au dat seama, a fost prea târziu.

Pablito avea auditoriu. Toți cei din cameră, inclusiv eu, eram fascinați de cele povestite. Înțelegeam ideile expuse de el, pentru că don Juan mi le explicase.

Don Juan spusese că ființa noastră este compusă din două segmente perceptibile. Primul este corpul fizic cu care suntem obișnuiți și pe care îl percepem toți; al doilea este corpul luminos, care este ca un cocon pe care îl percep doar cei care „văd”, un cocon care ne conferă aparența unui ou luminos gigant. El a adăugat că unul dintre cele mai importante scopuri ale vrăjitoriei este acela de a atinge starea de cocon luminos, scop ce poate fi atins printr-o folosire sofisticată a „visatului” și printr-o activitate riguroasă și sistematică pe care o denumea „non-acțiune”. El definea non-acțiunea ca pe o operațiune neobișnuită, care ne angajează întreaga ființă, forțând-o să devină conștientă de segmentul ei luminos.